

Sidste søndag i kirkeåret 2024

Salmer: 409, 380, 315, 392, 80

Kom, Herre Jesus.

Mika 4, 1-3; 1 Kor 3, 10-17; Matt 11, 25-30

Det er årets sidste søndag, kirkeårets vel at mærke, og der er grund til at dvæle lidt ved det, fordi vi mennesker har det med at glemme, at der i kirken er en anden tid end ude i verden, og dog råder kirkens Herre også der, fordi vor tidsregning er bestemt ud fra hans fødsel. Det bereder mig altid en vis glæde, fordi man ikke sjældent høre mennesker bruge netop det nuværende årstal som et afgørende argument for, at vi har forladt det gamle, stenalderen, middelalderen eller hvad man nu med sin forstand ikke bryder sig om fra fordums tider. Kristus er dog den samme til alle tider og bestemmer, hvilket år vi skriver. Det kom jeg til at tænke i den forgangne uge, for da skete der noget, der gav mig stof til eftertanke under forberedelsen af denne prædiken. Det kom nemlig

frem, at en underviser på det teologiske fakultet ved Københavns Universitet under gennemgangen af et bestemt udsagn af Paulus om mænds og kvinders plads i menigheden gav udtryk for, at han p.g.a. dette skriftsted var imod kvindelige præster. En holdning og tolkning, som der er en lang tradition for i den kristne kirke. Det affødte imidlertid klager fra flere studerende både til fakultetets ledelse og på debatsiderne i universitetets egen avis, og til trods for, at underviseren både beklagede og gik i dialog med klagerne, nåede sagen frem til pressens kendskab. I torsdags udtalte en politiker så, at den slags holdninger, som hun mente, hører stenalderen til, kan man ikke have som underviser, for »vi lever jo i 2024«.

Åndsfrihed og overbærenhed med underviseren, som måske er uerfaren, hvad der er noget, der tyder på, han er, er altså ikke noget, man skal udvise i 2024, til trods for, at han, hvis fødsel altså har afgjort vor tidsregning, selv kom til verden som den barmhjertige og for i frihed

at stille mennesket overfor valget eller fravalget af ham. De mænd og kvinder, der en dag forlader det teologiske fakultet for at blive præster, skal virke i en virkelighed, hvor de netop skal forkynde Kristus til tro eller forargelse, og de vil opdage, at rigtig mange forarges over det. De vil erfare, at det er dem, der opfattes som krænker, både fordi der står ting i biblen, som kan virke anstødelige i nutidens øjne, og – hvilket nok er det mest provokerende for et nutidsmenneske - fordi kristendommen er eksklusiv, den kræver at være sandheden med stort S. Det er Kristus, der er altings prøve, sådan som vi hørte Paulus sige det for lidt siden, og derfor er det godt og sundt, at man under sit teologiske studium lærer at diskutere og argumentere for sine egne holdninger og udlægninger af teksten. Selv om vi i dag hører Jesus sige, at mysteriet om ham er skjult for de vise og forstandige, men til gengæld åbenbaret for umyndige, så kræver det at være præst både visdom og myndighed, hvis man skal kunne klare at være det i 2024, ja, et hvilket som helst år. Det kræver

imidlertid også noget andet, nemlig at man kan sætte sig i barnets, den umyndiges sted. Ellers kan vi ikke forstå Jesu tale om sin fader, og den tale er det centrale i dagens evangelium: »*Ingen kender Faderen undtagen sønnen og den, som sønnen vil åbenbare ham for.*« Faderen, Gud, er skjult for os, hvis vi prøver at gå andre veje end gennem hans søn, Jesus Kristus. Det er, når vi i vor søgen kommer på vildveje, at mørket kan sænke sig over os, måske ved vi ikke engang af det, og Jesu tale om Gud som fader og hans lette byrde kan derfor virke sært fremmed på os i dag, måske fordi vi tror, at vi har nået historiens ende, og menneskets udvikling er på sit højeste stade. Her i 2024. Men så kan vi jo bruge noget af søndagen til at tænke over, hvor godt det egentlig går, når vi selv råder. Så kan det godt være, at vi alligevel synes, vi har behov for Gud.

Men selv om vi når til den erkendelse, kan vi stadig tænke, at det, at Gud skulle være som en fader, er noget af en påstand, for sådan viser han sig ikke altid. I hvert

fald ikke som en god og lyttende fader. Enhver, der har prøvet at bede, har oplevet, at man hverken følte sig hørt eller set, det har selv Jesus.

Tænk sig, et menneskeliv kan være så fuldt af byrder, nogle næsten ubærlige, hvordan kan Gud være som en fader for os, når han ikke opfylder vores behov, men tværtimod lader os lide? Det kan vi ikke begribe med vor klogskab, vor forstand, derfor må vi blive som børn, og hvad er det værste, der kan ske for et barn? Det er at blive væk fra sine forældre, og at være borte fra Gud, uanset hvad, der måtte ramme en, er ligeledes det værste, der kan ske for et menneske. For så er vi overladt til hinanden, tidsåndens domme, magthavernes forgodtbefindende eller, hvis vi nu skal tale om gamle dage – guder, der krævede menneskeofre, forfædre dyrkelse, magiske afværgeritualer eller hvad mennesker nu kan finde på, fordi vi står så afmægtige overfor livets strabadser og elementernes vilkårlighed og kræfter.

Her viser det sig, at den kristne Gud - i modsætning til alle andre guder - ikke er en fjern Gud, for han veg ikke tilbage fra menneskelivet. Han kom til jorden som et menneske, levede altså et menneskes liv, derfor led han et menneskes død, ovenikøbet en meget pinefuld død. Guds egen søn slap altså ikke billigt, Gud lyttede ikke engang til ham, da han bad for sit liv, men alligevel lærer Jesus os altså, at Gud har en kærlig faders sind overfor os. Det ser vi, fordi han gav sin kærlighed et ansigt, en krop, en stemme, der igennem alle tider siger: *»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«* Kommer vi til Jesus, kommer vi til Faderen, og det kan vi kun, hvis vi netop er eller bliver som børn.

Men hvordan gør man dog det? Svaret er meget enkelt: Tænk på din dåb, hvor du fik skænket barnekår af Gud. Dér fik du Gud til fader og Kristus til broder, ligesom jeg gjorde. Herefter kan vi bære enhver byrde i visheden om, at Gud allerede har båret den. I den henseende er

hans åg godt, og byrden let. Et åg fordeler jo byrderne. Vi kan dog blive så tyngede af dem, at vi kan samle al vor vrede og trods mod Gud, fordi han pålægger os at bære dem. Eller vi kan gå andre veje for at finde en gud, der behager os mere, en Gud, der er mere 2024-agtig, eller melde os under ateisternes faner. Og så kan vi jo se, hvad den gud eller ateisterne kan stille op. Ikke ret meget. Det er jo ikke sådan, at selv om vi i egen opfattelse er så forstandige, at vi vader rundt i glade og jublende mennesker i disse dage.

Men kommer vi i kirke, så taler evighedens Gud sagtmødt og ydmygt af hjertet, og han modsiger al vor sorg, vrede og trods, for her får vi at vide, at når vi kan bære vore byrder, er det fordi vi i dåben fik løftet om, at intet, ikke engang døden kan skille os fra Gud. Om det er lyse eller mørke tider, så er vort liv i dåben lagt i hans faderarme, hvor tungt og ubegribeligt livet synes os, så slipper Gud os ikke, for han er selv gået hele vejen forud for os. Livets fortræd, ja, døden selv, måtte gå Guds

ærinde, fordi hans ærinde var at sejre over den, og i dåben lover han os, at vi skal sejre sammen med ham. Det er det underfulde løfte, vi har, og netop det kan give os hvile, når vore byrder truer med at knække os, fordi vi nu kan se dem i lyset af de byrder, Jesus selv bar til vor frelse og forløsning. Så hjælper de os til at forblive børn i sindet, styrke længslen efter vor himmelske fader og bevare håbet og tilliden til, at han som var, er den, som kommer, og at den barmhjertighed, nærhed og kærlighed, som alle de tyngede på Jesu tid oplevede i mødet med ham, den skal vi visselig se og opleve endda i en helt anden og ubegribelig potens. Og da kan vi gå gennem livet og vide, at hans åg er godt, hans byrde let. Også i det Herrens år 2024.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen